

власть и приемаше заплатата си отъ Пловдивския конакъ. Той бѣше човѣкъ на четирийсетъ и петъ години, но стоеше по-старъ. Голѣмото му сухо, черно лице, дѣто свѣтѣхъ мжтно двѣ черни подвижни очи, бѣше покрито съ прѣждеврѣмenni бръчки и имаше изражение противно и зловѣщо. Мустацитѣ му, кжсо подстригани, бѣхъ силно прошарени, както и косата му, която исхвъркаше мазна и несчесана отъ задѣ, изъ подъ кирливия му фесъ, а прѣдняята часть на лобѣтъ му бѣше плѣшива. Той бѣше облѣченъ въ шаячено мораво сетре, отдавна износено вече, на което черната сукнена яка отвратително лѣскаше отъ масъ. Високъ и строенъ, той обикновенно ходѣше съ наведена глава, като че клюмнжла подъ тежестъта на общото прѣзрѣние. Върху цѣлата фигура на тоя човѣкъ, стоеше печатътъ на бѣдността и цинизмътъ. Обикновенно той живѣеше въ Пловдивъ и често правѣше забикалки и по околнитѣ паланки. Той бѣше родомъ отъ Бѣла-Черква и познаваше всичкитѣ, но и него познавахъ всички. Дожаждането му по това врѣме тука смути всѣкого, който имаше причина да се смущава. Очевидно той идеше тука съ нѣкаква мрачна мисия. Присѣтствието му вджхваше страхъ и отвращение, и той чувствоваше това и никакъ не се стидѣше. Той срѣщаше безочливо и самоувѣренно прѣзрителнитѣ погледи, като че искаше да каже: „Какво се чудите? занаятъ, като всѣки занаятъ: и азъ трѣбва да живѣжъ“. Той бѣше се срѣщнжлъ вече съ нѣколко първенци и бѣше искалъ пари на заемъ. Разбира се, никоѣ не отказа на такъвъ честенъ длъжникъ и любезенъ съгражданинъ. Въроятно, той знаеше вече какво се готвеше въ Бѣла-Черква и съ една сатанинска усмивка питаше когото младежъ срѣщнеше: „Какъ отива въоружението?“ И, за да увеличи още повече смущението на попитания, той прибавяше ниско: „нищо нѣма да направите“. И го оставяше попаренъ на улицата. Горѣ-долу, завчера бѣше казалъ такава нѣщо на прѣдсѣдателя на комитета. Тая му